

in meretrice; etiam occulta; tamen vt sic non exit a specie fornicationis simplici. Si autem uidua promisit, Deo seruare continentiam; seruat ueram uirginitatem, quæ est uirtus specialis, cui dari solet uelum nigrum, in signum seruandæ continentie. 2.7. q. 1. De qua Paulus, scribens ad Thimotheum, quo supra, dicit. Viduas honora; quæ uere uiduæ sunt: peccatum tunc suum reducitur ad speciem adulterij. Tertia dicitur Incestus, quando non obseruatur in concubitu honor, & decencia consanguinitatis, & affinitatis. Vnde commissio talium personarum, non solum prohibetur lege Diuina, iuxta illud Leuitici. c. 18. Mater tua est, non reuelabis turpitudinem eius, sed iure humano, apud gentiles obseruabatur hæc reuerentia, refert enim Valerius Maximus, quod apud antiquos, fas non erät, ut pater simul cum filia balnearet, ne se ipsos nudos conspicerent. Immo natura hæc abhorret. Vnde Philosophus in lib. 8. de Animalibus dicit, quod quidam equus deceptus, ut matri committeretur, se ipsum præcipitauit; quasi præ honore, ex quo concludit, quod etiam aliquibus animalibus inest naturalis reuerentia ad parentes. Quanto reprehendendi sunt ergo homines: qui rationis usu deucuntur & multo magis christiani illuminati? Ideo malum exitum habent matrimonia inter consanguineos, & affines: eo quod male, id est subreptitè dispensati sunt, & multo magis committiones fornicariæ, inter huiusmodi personas, ex quibus oriuntur impedimenta matrimoniorum, quæ impedimenta, cum sint occulta ob uerecundiam silentur, dum matrimonia celebrantur in perniciem animarum. Et quantum ad consanguinitatem, quæ ex propagatione naturaliter ortum habet, nulli latet, sed quantum ad affinitatem, dubium est, eo quod affinitas non contrahitur, ex omni mixtione carnali.

88
Affinitas ex quo actu carnali contrahitur.

Pro qua re est notandum, quantum ad nostrum propositum spectat, ut sciamus, qui sint incestuosi, ex parte affinitatis. Primo actus sodomiticus non inducit affinitatem. Abusus mulieris, extra uas debitum, non inducit uinculum affinitatis; immo actus uenerius, circa uas naturale, quo impeditur, ne fiat generatio, non facit affines; immo fortius, qui uirginem defloraret, & claustra pudoris inuaderet, & postea intus non seminaret, per hoc non contraheret affinitatem, 35. q. 2. c. Extra ordinaria. Et glo. ibi: nec audienda est, quantum ad actum sodomitum cum, tum quia non probat, tum quia non resolute loquitur. In quo ergo actu præcisè contrahitur? Diuus Tho. in 4. sen. dist. 41. q. 1. art. 1. questiuicula. 1. Innocen. in cap. Fratemitati. Petrus de Palud. & omnes doctores dicunt, quod contrahitur ex carnali copula, tam matrimoniali, quam fornicaria, quando fit seminatio in loco debito, & generationi apto, per seminum committionem, unde in illa committione seminum, seu sanguinum, sic contracta efficiuntur uir, & mulier una caro, ideo dicitur, in matrimonio; erunt duo in carne una, scilicet consummato. Hinc, propter talem affinitatem, consanguinei coniugum, efficiuntur affines coniugis sui propinqui, scilicet eundem gradum affinitatis fortiuntur, cum marito suæ consanguineæ, quem gradum consanguinitatis habent cum ipsa consanguinea, & e contra consanguinei mariti, cum eius uxore, eandem affinitatem contrahunt, per eum itaque soror mariti, per consanguinitatem, efficitur soror uxoris eius, per affinitatem: quæ dicitur cognata, non tamen consanguinei coniugum aduicem contrahunt affinitatem aliquam: scilicet consanguinei mariti cum consanguineis uxoris, unde frater mariti potest accipere sibi in uxorem uxorem uxoris, & e contra.

Dubium pulcrum subtile.

Quomodo contrahitur affinitas.

Sed dubium est, an requiritur necessario ad affinitatem contrahendam quod ambo spermatizent, an sufficit una persona tantum? Dicitur indubitè, si mulier seminauerit, & uir non, affinitatem non contrahit, quamuis claustra pudoris intrauerit, ut accidit frigidis, vel, ijs qui timent, ne uxor impræ-